

ΑΘΗΝΑ ΜΠΙΝΙΟΥ

η Ταρῶ κι ο Ζαχαροζυμωμένος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΕΦΗ ΛΑΔΑ

ΑΘΗΝΑ ΜΠΙΝΙΟΥ

η Ταρῶ κι ο Ζαχαροζυμωμένος

Παραμύθι της Μάνης

Εικονογράφηση
ΕΦΗ ΛΑΔΑ

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα χωριό στα προσηλιακά της Μάνης, ζούσε ένα αντρόγυνο που είχε τέσσερις κόρες. Την πιο μικρή τη λέγανε Ερατώ, μα εκείνη το 'θελε Ταρώ.

Ήταν πανέμορφη και καλόκαρδη,
αλλά υπήρχε κάτι που το φοβόταν και δεν ήθελε μήτε να τ' ακούει.

Κι αυτό ήταν τα προξενιά.

Είχε δει τις αδερφές της να παντρεύονται με προξενιό και να παίρνουν
άντρες που δεν τους ήθελαν, και το είχαν μετανιώσει πικρά.

Και να πώς έγινε.

Στην πρώτη, δώσανε ένα γέρο κτηματία.
Όταν την έντυσαν νυφούλα, εκείνη έκλαιγε και
δεν ήθελε ν' ανεβεί στο νυφιάτικο μουλάρι
που θα την πήγαινε στο πλουσιόσπιτο του γαμπρού.

Στη δεύτερη, δώσανε το λόγο τους
σ' ένα καλό παλικάρι, που είχε καϊκια,
μα ήτανε λίγο μπεκρής και χαρτοπαίχτης.
Την πήρε στο νησί του και δεν την ξανάδανε
ποτέ πια. Μόνο πικρά μαντάτα έπαιρναν.

Η τρίτη πήρε με προξενιό ένα ράφτη σπουδαίο, μα δύσκολα έβγαζε το
μεροκάματο, γιατί ήτανε πάντοτε θυμωμένος και κακότροπος. Γι' αυτό και
το αντρόγυνο δεν είχε να φάει.

Κι όταν το κορίτσι τού ζήτησε μια μέρα παράδες για να ταΐσει τα παιδιά,
της έδωσε αντί για δραχμές ένα χαστούκι. Κι άμα δεν υπάρχει σεβασμός... πάει...
Χάθηκαν όλα.

Στην Ταρώ λοιπόν, από μικρό παιδί, σφηνώθηκε η ιδέα ότι για όλ' αυτά φταίγανε τα προξενιά, γιατί πράγματι εκείνη την εποχή όλες έτσι παντρεύονταν.

Η, για να μην τα παραλέμε, σχεδόν όλες.

Ήρθε καιρός, γίνεται δεκάξι χρονών, ακούει τον πατέρα να την προξενεύει με πλούσιο караβανάρη και τρομάζει. Κοκκινίζει το φρόνιμο και σεβαστικό κορίτσι και πετάγεται πάνω. Ξεφωνίζει πως δε θα παντρευτεί ποτέ! Τρέχει κλαίγοντας στην κάμαρά της και κλειδώνεται. Τόσο βαριά το πήρε, που 'πεσε άρρωστη στο κρεβάτι. Ψηνόταν στον πυρετό, γλώμιασε, δεν έτρωγε κι άρχισε να μαραίνεται η δροσιά της νιότης απ' το πρόσωπό της.

Έφριξαν η μάνα κι ο πατέρας, κάθισαν κάτω και μέτρησαν τα πράγματα.

Από δω το είχαν, από κει το είχαν, «τέλος πάντων» είπαν «μην κακοπάθει το κορίτσι. Ας μείνει εδώ μαζί μας να 'χουμε κι ένα αποκούμπι στα γεράματα».

Μόλις τ' άκουσε η Ταρώ, έγιανε αμέσως. Πετάχτηκε όρθια, πέρασε ο πυρετός και της άνοιξε η όρεξη. «Όπα, οπαλάκια! Τι ωραία, τι καλά, τα γλίτωσα τα προξενιά» τραγουδούσε και χόρευε στα κρυφά.

«Πατέρα... και μάνα... το σκέφτηκα, το ξανασκέφτηκα κι άλλαξα γνώμη.
Τώρα θέλω να παντρευτώ». Ο πατέρας την τήραξε παραξενεμένος.
«Μα συ δεν έσαι που δε θέεις τα μπροξενιά; Με τι ντρόπο θα μπαντρευτείς;»

«Προξενιά δε θέλω! Αποφάσισα όμως
να πλάσω τον άντρα μου όπως τον πεθυμά η καρδιά μου.
Αυτό τον τρόπο βρήκα.
Εσύ φέρε τα υλικά για το ζύωμα.
Βόηθα με να γίνει αυτό που λαχταρώ».
«Κι απέ, τι θέει η γκαρδιά σου,
για να 'χουμε το γκαλό ρώτημα;»*
κρυφογέλασε ο πατέρας
με τα καμώματα της μικροκόρης.

Πέρασαν μήνες, πέρασε χρόνος κι ήρθε η άνοιξη κεφάτη.
Μοσχοβόλησε ο τόπος, και τα χελιδόνια, τσίου τσίου,
δυο δυο κάνανε σκέρτσα και χτίζανε φωλιές.
Οι πέρδικες, τιτιρά τιτιρά, ζευγάρωναν μέσα στους θάμνους.
Τις θωρούσε η Ταρώ μαγεμένη.
Χόρευε και λαλούσε τραγούδια μαζί τους.
Ε, ρε τι χάζι ήταν εκείνο!

Όμως σαν πέρασε απ' το μυαλό της
πως τα πουλιά ήταν ευτυχισμένα επειδή αγαπιούνταν,
δυο δυο, ζήλεψε τις αθώες ψυχούλες.
Αυτή είχε αποφασίσει να μην παντρευτεί ποτέ.
Να μη ζευγαρώσει.

«Μήπως κι εγώ χαρώ σαν τα πουλιά
άμα γίνω ταίρι με κάποιον;» αναρωτήθηκε.
Κάθισε και διαλογίστηκε μέρες και νύχτες.
Στο τέλος αποφάσισε.

*Αυτά, καλέ, είναι βαριά μανιάτικα, πού τα θυμήθηκε τώρα η παραμυθού...